

Správným jest závěr nižších soudů, že také neprovedení tohoto zúžení jde k tíži žalovaných, na prvním místě závodního Leopolda K. Směnmistr Antonín Z. netvrdí ani v dovolání, že opatření to nespadlo do oboru jeho působnosti. Správný tedy jest konečný závěr nižších soudů, že jde o zaviněné opominutí žalovaných, které bylo se smrtelným úrazem obou dělníků v příčinné souvislosti. Lze proto ponechat stranou, že odvolací soud spatřoval zavinění žalovaných také v tom, že těžní zařízení nebylo opatřeno zachycovacím zařízením, ač skutečně není patrné, jaké zachycovací zařízení má na mysli. Žalovaní zdůrazňují, že jde o zvláštní náhodu, že se totiž přetrhlo lano a zároveň uvolnily háky. Již z dotčeného předpisu báňského hejtmantství plyne, že se počítá s neopatrnou jízdou a takovým náhodným přetržením lana při najetí na kotouče lanové; proto předpisuje další zařízení k zamezení toho najetí na kotouče resp. rošty pod nimi upevněné. Žalovaní toto zařízení neprovedli po případě nepoužili stávajícího zařízení, přivodili tím tuto náhodu a odpovídají za ni.

Čís. 15766.

Žalobní žádost o uznání vlastnictví k parcele v určité výměře, nesusouhlasící s výměrou v knihovní mapě, aniž je požadovaná parcela blíže popsána, jest neurčitá.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1937, Rv II 394/35.)

Žalobkyně jest knihovnicí stavební parcely se sklepem a boudou č. kat. 143. V knihovní a katastrální mapě je vyznačena (zakreslena) pouze bouda bez sklepu. Podle této mapy měla by míti stav. parc. 143 výměru 21 m², což odpovídá rozměrům boudy v přírodě. V parcelním protokolu o pozemnostním archu je však stav. par. 144 zapsána s plochou 43 m², tedy proti zakreslení v mapě s plochou o 22 m² větší. Žalobkyně tvrdí, že této stavební parcely vždy užívala a neomezeně jí držela až do 8. června 1922, kdy při úřadování katastrálního úředníka byla nesprávně rozdělena tak, že od ní byla oddělena část ve výměře 23 m² k obecnímu pozemku (p. č. 1307/5) a že jí zůstalo knihovně připsáno z této parcely pouze 20 m². Proti tomuto vyměření se sice bránila pouze správnými prostředky, avšak stále trvala na tom, že jí vlastnický přináležejí oněch 24 m². Navrhla vydání rozsudku, že žalovaná je povinna uznati, že přísluší žalobkyni neomezené právo vlastnické k celé stavební parcele se sklepem a boudou č. kat. 143 ve výměře 43 m². Žalovaná obec namítala, že žalobkyně není vůbec vlastnící další plochy, pokud není zastavěna stávající boudou, která má výměru 20 m², že žalobkyně má pod parc. č. 1307/5, která je vlastnictvím žalované, vykroužlený a nevyzděný sklep a že v daném případě mohlo by jíti nejvýše o služebnost sklepa. První soud žalobě vyhověl. Odvolací soud žalobu zamítl pro neurčitost žalobní prosby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soud je z úřadu povinen i bez námítky žalovaného zkoumati, zda žalobní prosba vyhovuje požadavku určitosti ve smyslu § 226 c. ř. s., při čemž neurčitost žalobní prosby není jen vadou formální, nýbrž vadou materiální, jejíž nápravu naříditi (§ 84 c. ř. s.) není soud povinen (č. 12032, 10497 Sb. n. s.). Při žalobě určovací podle § 228 c. ř. s. je rovněž na soudu (i vyšším soudu), by z úřadu zkoumal, zda žalobce má na požadovaném určení nutkový právní zájem, a to bez zřetele na to, zda nedostatek právního zájmu byl vytýkán čili nic (č. 10155, 11630 Sb. n. s.). Tím jest vyvrácena výtká, že soud odvolací v rozporu se spisy bez námítky žalované strany zkoumal určitost žalobní prosby a otázku právního zájmu. Žalovaná obec nepopírá vlastnictví žalobkyně k stavební parcele č. 143 se sklepem a boudou ve výměře 20 m² (21 m²), tedy k ploše, pokud je zastavěna nad povrchem a pod boudou, pokud je sklep, popírá však vlastnictví žalobkyně jednak k části sklepu, pokud jest umístěn pod parcelou č. 1307/5, která je vlastnictvím obce, jednak i k povrchové půdě p. č. 1307/5 jsoucí nad sklepem a připouští, že žalobkyně k části sklepa, pokud jest pod parcelou č. 1307/5, přísluší pouze služebnost sklepa. Sklep pod cizím pozemkem může býti samostatným předmětem právního a knihovního obchodu a není závady, by i vlastnické právo k pozemku, pod nímž je sklep, i právo vlastnické ke sklepu nebylo vedle sebe vykonáváno jako plné právo vlastnické, jak bylo bližší dovedeno v rozhodnutích č. 2245 a 13816 Sb. n. s. Z uvedeného plyne, že nejde pouze o uznávací projev žalované obce k odklizení výměrové nesrovnalosti (totiž rozdílu 23 po příp. 22 m²) parc. č. 143 mezi knihovním stavem a mapou, jak má za to žalobkyně. Ze žaloby ani ze žalobní prosby nelze seznati, kde se přesně nachází a v jakém geometrickém tvaru oněch 23 (22) m², které podle tvrzení žalobkyně byly geometrem od její stav. parcely č. 143 odděleny a připojeny obecnímu pozemku (p. č. 1307/5). Není též jasno, že oněch 23 m² souhlasí s rozměry sklepa, pokud je pod p. č. 1307/5, a že se žalobkyně domáhá částice z povrchu p. č. 1407/5 toliko v rozměrech sklepa. Odvolací soud nepřipustil doplnění žalobní prosby dodatkem »a sice jak jest v situačním nákresu v dobrozdání a ve snímku označena plocha písmenami a, b, c, j, i, k a« (správně a, b, c, d, j, i, g, h, a). Proto jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že za vylíčeného stavu věci je žalobní prosba neurčitá, a to zejména tehdy, kdyby podle názoru žalobkyně bylo lze pokládati žalobu za žalobu zvláštního druhu na plnění.

Čís. 15767.

K otázce použití dědicko-biologického vyšetření k vyvrácení domněnky § 163 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1937, Rv II 610/36.)

Žalovaný doznal ve sporu o uznání nemanželského otcovství, že s nemanželskou matkou v kritické době tělesně obcoval, namítl však, že nemůže býti otcem žalujícího dítěte, poněvadž v té době měla ne-